

mindre gode Jorder, og at der istedfor de Skovstrækninger, der forsvinde fra de gode Jorder, vil komme nye Skovstrækninger paa de daarlige. Jeg tillader mig at betviøle begge Dele. Jeg maa dog tilføie, at man med Hensyn til det første Punkt, nemlig hvorvidt Skovene ville blive staaende paa eller forsvinde fra de gode Jorder, har søgt en Trøst ved at henvise til, at en stor Deel af Skovene tilhører enten Staten eller Lehn, Stamhuse og Fideicommissjer; men det er allerede af et æret Medlem (Scavenius) bemærket, at der her i Salen har viist sig en farlig Tendens til at faae Statens Domaineskove afhændede paa Grund af den forholdsviis ringe Indtægt, de give, og dette forekommer mig at tyde hen paa, at, naar man først ophæver Skovtvangen, vil det Tryk, der vil komme til at hvile paa Regjeringen, for at skaffe Staten en større Indtægt ved Ophævelsen af Domaineskovene, blive saa stærkt, at ingen Regjering i Længden vil kunne modstaae det. Det forekommer mig derfor, at denne Trøst bliver til Intet, og det vil ikke gaae stort bedre med den, man søger i en Henviisning til Lehn, Stamhuse og Fideicommissgodsfer. Der staaer ganske vist i § 1: „Forsaauidt en Skovstrækning henhører til et Lehn, Stamhus, Fideicommis, en offentlig Stiftelse eller Beneficialrgods, kan Besidderen kun med vedkommende Ministeriums Samtykke opgive dens Vedligeholdelse som Fredskov“; men nu spørger jeg, hvorledes man fra vedkommende Ministeriums, altsaa her fra Justitsministeriets Side i Tidens Løb vil kunne nægte disse offentlige Stiftelser, og Besidderne af Lehn, Stamhuse og Fideicommissgodsfer Tilladelse til, naar Skovtvangen først er hævet, at foretage Forandringer med det Skovareal, der tilhører dem, naar den Green af Statsmagten, der har disse Forhold under sin Varetagt, erkjender, at det Almenes Interesse ikke længere fordrer, at Skovtvangen vedbliver, ja, at det endogsaa i nationaloeconomisk Henseende er rigtigst, at Skovene forsvinde paa visse Steder. Naar Besidderne af disse Godsfer godtgjøre, at

det vil være til større Fordeel for Lehnet, at disse Skove forsvinde, hvorledes vil da den øverste Pupilautoritet kunne nægte sit Samtykke dertil? Den Garanti, der søges i denne Bestemmelse, har saaledes Intet at betyde.

Jeg siger, at man ingen Sikkerhed har for, at Skovene kun forsvinde paa de gode Strækninger, men at det Samme kan befrygtes, hvor de staae paa mindre gode Strækninger. Det er allerede bemærket, at der kan være Besiddere, som kunne gjøre feilagtige Speculationer. Det kan være en vis Virkelyst eller Trang til Forandringer, som foranlediger Eieren af en Skov, der staaer paa mindre god Jord, til at rydde den, for at foretage et eller andet Experiment. Men fremfor Alt maa det ikke glemmes, at en øieblikkelig Forlegenhed, en Trang eller i alt Fald en Lust til at reise store Capitaler i et Dieblit ofte kan føre til, at man foretager Dispositioner, som i og for sig, naar man vil see udover en meget lang Fremtid, maae ansees for at være mindre hensigtsmæssige. Der er et gammelt Ordssprog, som siger: „Nød brøder alle Love“, og naar en Mand er haardt i Trang for Penge, vil han søge at reise dem paa den Maade, han kan. Den høitærede Minister har vel sagt, at denne bestandige Henviisning til, at Eieren af en Skov kan reise store Capitaler i et Dieblit ved at rydde Skoven, ikke har Stort at betyde, da han ogsaa kan gjøre det efter den nu bestaaende Lovgivning, naar han kun planter ung Skov i Stedet, men jeg vil tillade mig at udtale som min Formening, at denne Opfattelse af Skovlovgivningen er urigtig. Jeg veed ikke, hvorvidt Forstsvæsenet forstaaer den paa den nævnte Maade, men for mig — jeg kan jo imidlertid tage feil — er det ikke tvivlsomt, naar jeg sammenholder §§ 15, 16 og 17 i Forordningen af 27de September 1805 med § 14 og navnlig lægger Mærke til, hvad der staaer i § 17, at det er aldeles utilbørligt, hvis Forstsvæsenet lader noget Saadant stee, og jeg kan ikke nægte, at det forekommer mig meget uheldigt, meget beklageligt, at den Minister, der staaer i Spidsen